

der havde været al mulig Anledning til at forelægge Sagen for Folkethinget og faae Svar herfra. Der var i Fjor en vis Steming oppe i Regjeringskredsene for at vise, hvad Administrationen kunde udrette, naar den lod, som om Lovgivningsmagten ikke var til. Det er en af disse Blomster fra Administrationens Virksomhed; det er en dyr Blomst, og jeg vil sige, at jeg tror, at dersom Administrationen plukker mange af den Slags Roser paa sin Vej, vil det i alt Fald have den gavnlige Indflydelse, at Befolkningen vil indse, selv om Ministeriet ikke indser det, at den Slags Administratoren udenom Folkethinget er en overordentlig kostbar og uehelig Naade af administrere paa. Men det er den mindste Side af Sagen, den finantstille. Det Værste ved denne Sag er, at Regjeringen for at bringe deite Arrangement til Veie har handlet fuldstændig udenom og imod den Lov, som den paaberaaber sig giver den Bemyndigelse dertil. Finantsudvalget spørger Ministeren, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse han har anset sig berettiget til at give Løste til det lolland-falsterste Jernbaneselskab om Garanti for Betaling af Jorpagtningsafgiften, og derpaa svare Ministeren overordentlig diplomatisk. Han svarer nemlig slet ingen Ting. Han siger nemlig: „Man skal bemærke, at Ministeriet ikke har kunnet nære Tvivl om, at den Samme ved den nævnte Lovbestemmelse — nemlig Loven af 23de Mai 1873 — givne Bemyndigelse til at tillade, at det lolland-falsterste Jernbaneselskab overtog Driften af den ny Bane til Gjedser, naar denne var anlagt, ogsaa hjemler Ministeriet Ret til forud at give et Tilsagn om at ville gjøre Brug af sin Befoielse i saa Henseende.“ Men der er ikke fra Finantsudvalgets Side spurgt om, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse Ministeriet anser sig berettiget til at overlade Driften til det lolland-falsterste Jernbaneselskab; men Finantsudvalget har spurgt om, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse Ministeriet har troet sig berettiget til at give det lolland-falsterste Jernbaneselskab Løste om Garanti for Betalingen af Jorpagtningsafgiften, hvilket er noget ganske Andet end at lade det overtage Driften. Og det er ikke en Jorpagtning, som kan opsiges; men den er uopsigelig, det er en Jorpagtning for evige Tider. Derpaa er der intet Svar,

og det Svar var overordentlig nødvendigt; thi der findes i den citerede Lovbestemmelse ikke et Ord om, at Staten er berettiget til at overdrage Jorpagtningen af Gjedserbanen til det lolland-falsterste Selskab. Der var saa meget mere Grund for Regjeringen til i denne Sag at være varjom, som der i de Tilfælde, hvor der i Virkeligheden er tilfattet at give en saadan Bemyndigelse til Jorpagtningsoverdragelse, udtrykkelig derom findes en Bestemmelse i Loven. I den Lov, som omhandler forstfellige Jernbaneanlæg i Fyn og Sjælland, deriblandt Banen til Kjøge, findes der saaledes udtrykkelig en Bestemmelse om, at denne Bane kan overdrages i Jorpagtning til det sydfynske Jernbaneselskab. Hvor man altsaa vil tillade, at noget Saa-dant sker, siges det udtrykkelig; men i Loven af 23de Mai 1873 findes der ikke et Ord derom. Den Sætning, der paaberaabes som Hjemmel for Overdragelsen af en saadan Jorpagtningsret, lyder saaledes: „Naar Banerne ere anlagte, kan Indenrigsministeriet tillade, at det sjællandske Jernbaneselskab overtager Driften af Banierne paa Sjælland, og den, der er Indehaver af Koncessionen paa den lolland-falsterste Bane, Driften af Banen paa Falster.“ Der er ikke et Ord om, at det kan tillades Vedkommende at overtage Jorpagtningen. Det er altsaa slet aldeles paa egen Haand, men ikke nok dermed. I Forbindelse med denne Jorpagtning har Ministeren efter sin Skrivelse, som nu findes meddelt her, paabyrdet Staten en Rentegaranti af et langt mere omfattende Indhold, end den havde, som tidligere har paahvilet Staten, nemlig en Udvidelse af Rentegarantien for det lolland-falsterste Jernbaneselskab til ogsaa at omfatte det Underfyd, der resulterer af Driften af den nye Gjedserbane, og Betalingen af den store Jorpagtningsafgift, som er 4 pCt. af Anlægssummen. Hertil havde den høie Regjering ikke blot ingen Bemyndigelse, men den var udtrykkelig forpligtet til ikke at gaa ind derpaa. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, hvad der blev forhandlet om denne Sag paa Rigsdagen, da Loven 1873 blev vedtagen. I den Skrivelse, vi have modtaget, henviser Ministeriet selv til disse Forhandlinger og gjør opmærksom paa: „at den paagjældende Bestemmelse om Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at tillade, at Driften af den